

Nora Roberts

Királyt Skóciának!

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

KIRÁLYT SKÓCIÁNAK!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1988 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

A mű eredeti címe: *Rebellion* (Silhouette Books)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 1994)

● *Magyarra fordította:* Horváth Géza

● *Borító:* Barczag Andrea

● *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-119-2

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak. Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárjai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 001606

● *Nyomtatás időpontja:* 2020/33.

● *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

ELŐHANG

Skócia, Glenroe Forest, 1735

Alkonyatkor érkeztek. A falu lakossága épp vacsora mellett ült, a kunyhók kéménye a hideg novemberi levegőbe eregette a tőzegtüzek füstjét. Előző héten havazott, aztán beállt a fagy. Mennydörgésként visszhangzott a lódobogás az erdő keményre fagyott talaján.

Serena MacGregor – kisöccsével a karjában – az ablakhoz lépett. Nem gondolta, hogy atyja ilyen hamar visszatér embereivel a vadászatról. Különös módon most nem hallotta az üdvrivalgást, amellyel a faluszéli parasztok az apját szokták üdvözölni.

Közelebb hajolt a jégvirágos ablaküveghez, hogy lássa a hazatérőket, és közben bosszankodott, amiért lány léteére nem vehetett részt a vadászatokon.

Tizennégy esztendő bátyja, Colin már hétéves kora óta kilovagolhatott a felnőttekkel, pedig közel sem bánt olyan ügyesen az íjjal, mint ő. Elégedetlenül kémlelte az alkonyati tájat. Bátyja megint napokig mesél majd a vadászatról, míg ő a rokka mellett görnyedezhet.

A kis Malcolm bömbölni kezdett. Serena gépiesen ringatta.

– Csicsí, a papa megharagszik, ha sivalkodszt. – Ösz-
tönösen magához szorította a kisdedet, és anyját keresve
nyugtalanul hátranézett.

A lámpák már égtek, a tűzhelyen rotyogó sűrű hús-
leves ínycsiklandó illata megcsapta az orrát. Anyjával
és húgával, Gwennel egész nap takarítottak. Sepertek,
pókhálókat tüntettek el, padlót súroltak, és fényesre dör-
gölték a bútorokat. A fehérneművel is végeztek, sőt arról
sem feledkeztek meg, hogy levendulával kitömött szütyő-
ket helyezzenek a ruhásládákba.

Serena atyja földesúr volt, sok mérföldes körzetben
nekik volt a legtekintélyesebb házuk. Finom kékes pala-
kőből épült, és Serena gondosan ügyelt rá, hogy ragyog-
jon a tisztaságtól.

Minden olyan meghittnek tűnt, mint máskor, Serena
szíve mégis dobogni kezdett. Malcolmöt meleg posztóba
pólyálta, és kinyitotta az ajtót.

Szél nem rezdült, a paták dobogásán kívül semmi nesz
nem hallatszott. A férfiak bármelyik pillanatban feltűn-
hettek a magaslaton. Serenát különös borzongás fogta
el. Amint meghallotta az első sikolyt, összerezett.

– Serena, azonnal gyere be! – kiáltott rá az anyja.

Fiona MacGregor leszaladt a lépcsőn. Bájos, derűs
arca most komor volt, és kétségbeesett. A lányáéval meg-
egyező színű, aranyosan fénylő vörös haját sebtében fel-
kötötte a tarkóján. Férje érkezése előtt meg szokta igazí-
tani, de most nem tette.

– Siess, kislányom, az ég szerelmére! – Ezzel megra-
gadta Serenát, és betuszkolta az épületbe. – Vidd föl a ki-
csit a testvéréhez, és maradjatok a gyerekszobában!

– De mindjárt itt lesz apa!

– Nem apád jön.

És ekkor a magaslaton felbukkantak a lovak. De a lovasok nem a MacGregorok vadászkekéjét viselték, hanem az angol dragonyosok rőt kabátját. Serena nyolcéves volt csupán, de már hallott a gyújtogatásokról meg a fosztogatásokról. Zsenge kora ellenére fellángolt benne a düh.

– Mit akarnak tőlünk? Hiszen senkinek sem ártottunk!

– Skótok vagyunk, és ez elég. – Fiona bereteszte az ajtót, igaz, inkább csak daczból, mert nem hitte, hogy feltartóztathatja a betolakodókat. Törékeny teremtés volt. Áldott jó apja, később pedig szerető férje a tenyerükön hordozták, mégsem vált gyenge, gyámoltalan asszonynyá. A férfiak talán ezért vonzódtak hozzá, mi több, tisztelték.

– Eridj már! És ne gyere le, amíg nem hívlak! – szólt rá újra a lányára.

Ekkor velőtrázó sikoly hasított az est csöndjébe, aztán jajveszékelés hallatszott. Egy kunyhó szalmateteje lángra lobbant. Fiona hálát adott az égnek, hogy az ura és a fia még nem érkeztek meg.

– Melletted szeretnék maradni. – Könnyek csillantak meg Serena zöld szemében, de szája szögletében megjelent az a dacos vonás, amelyet atyja annyira szeretett. – Apa sem akarná, hogy magadra hagyjalak.

– Azt akarná, hogy szót fogadj. – A lovak megálltak a ház előtt, Fiona sarkantyúcsörgésre lett figyelmes. – Menj már, vigyázz a kicsikre! – Ezzel a lépcsőhöz tuszkolta Serenát.

Malcolm ebben a pillanatban felsírt. Serena felszaladt vele az emeletre. Amint elérte a legfelső lépcsőfokot, berúgták a bejárati ajtót. Önkéntelenül megfordult: anyját féltucatnyi dragonyos fogta közre, egyikük előrelépett, és gúnyosan meghajolt.

– Serena, te vagy az? – hívta Gwen a lépcsőfordulóból.

– Vigyázz a kicsire! – Serena öt éves kishúga, Gwen dundi kezébe nyomta a csöppséget. – Menjetek a gyerek-szobába, és zárjátok be az ajtót – suttogta. – Gyorsan! És próbáld lecsitítani. – Köténye zsebéből előhúzott egy gondosan őrzött cukrozott szilvát. – Fogd, és tűnj el, mielőtt meglátnak! – Aztán a lépcsőfeljáróba kuporodott, és feszülten figyelt.

– Fiona MacGregor? – kérdezte az egyik dragonyos, akinek tarka csíkok díszítették az egyenruháját.

– Lady MacGregor – felelte Fiona felszegett fővel, miközben lázasan törte a fejét, hogyan óvhatná meg a gyermekeit és az otthonát. Mivel minden ellenállás hiábavalónak tűnt, a méltóságát vetette latba. – Milyen jögon törnek be a házamba?

– A király nevében.

– És kit üdvözölhetek váratlan látogatóm személyében?

– Standish kapitány, szolgálatára – válaszolta az idegen, és magabiztosan lehúzta a kesztyűjét. – Hol van a férje... Lady MacGregor?

– A laird még nem tért vissza a vadászatról.

Standish intett három emberének, hogy kutassák át a házat. Fiona arcizma sem rándult, pedig úgy kiszáradt a szája, mintha port nyelt volna. Tisztában volt vele, hogy a kapitány ugyanúgy felgyújthatja az otthonukat, mint a bérlők kunyhóit. Nemigen reménykedhetett benne, hogy a rangja megvédi, mégsem mutatta ki a félelmét.

– Láthatja, csak az asszonyok és a gyerekek vannak itt-hon. Ha MacGregorral és az embereivel akart beszélni, akkor bizony rossz időpontot választott a... látogatáshoz. Vagy talán épp ezért vágattak ilyen hősiesen Glenroe-ba?

A kapitány olyan indulatosan csapta arcul Fionát, hogy az asszony megtántorodott.

– Atyám ezért meg fog ölni! – kiáltott fel Serena.

Leszáguldott a lépcsőn, a tisztre vetette magát, és a karjába mélyesztette a fogát.

Standish szitkozódva lökte el magától.

– Átkozott ördögfajzat, megharaptál?! – Felemelte az öklét, de Fiona közibük vetette magát.

– György király katonái ártatlan gyerekeken töltik ki a bosszújukat? Így uralkodnak az angolok?

A kapitány nagyot sóhajtott. A büszkesége forgott kockán. Nem tűrhette, hogy egy vászoncseléd és egy taknyos megszegyenítse az emberei előtt, főképp, ha a bitangok a skót csürhéhez tartoznak. Megbízása azonban csak házkutatásra és az emberek kihallgatására terjedt ki. Milyen kár, hogy az a nyúl szívű Argyll rábírta a régens királynét, hogy megtiltsa a megtorlást.

Pedig milyen pompás vadászmező lenne Skócia! Karolina királyné egyébként haragudott skót alattvalóira, és különben sem fenyegetett az a veszély, hogy a fülébe jutna bármi is, ami ezen az isten háta mögötti Felföldön történik.

Intett az egyik dragonyosának.

– Vidd föl a kölyköt az emeletre, és zárd be!

A katona szó nélkül felkapta Serenát a derekánál fogva, hogy még véletlenül se sértse meg a rúgkapáló, harapdáló, öklével püfölő kis szörny. A kislány közben nem szűnt meg az anyja után ordítani, egyúttal a zsoldost szidni.

– Mylady, errefelé az a szokás, hogy vadmacskát nevelnek a lányaikból? – Standish kapitány zsebkendőjét csavart vérző kezére.

– Serena nem szokta meg, hogy egy férfi kezét emeljen az anyjára vagy bármely nőre. – Fiona halálos megvetéssel mérte végig a férfit.

A kapitánynak sajtó a keze, de a tekintélyén esett csorbát nem úgy akarta kiköszörölni emberei előtt, hogy elveri a lányt. Az anyja viszont... Tekintete végigsiklott az asszony törékeny alakján, aztán elvgyorodott. Az anyja viszont... megbűnhődhet.

– A férjét az a vád terheli, hogy részt vett Porteous kapitány meggyilkolásában.

– Arra a Porteous kapitányra gondol, akit a bíróság halálra ítelt, mert a tömegbe lőtt?

– Asszonyom, a halálos ítéletet visszavonták – felelte ridegen Standish, akit katonái is vérengzőnek ismertek, és kezét fenyegetően kardja markolatára tette. – Porteous kapitány egy nyilvános kivégzésen lőtt a zendülőkre. Aztán ismeretlen személyek elrabolták a börtönből, és felakasztották.

– Bár nehezemre esnék sajnálkozni a sorsán, biztosíthatom, a családomnak semmi köze hozzá.

– Ha a vizsgálat más eredményre jut, a férjét gyilkosnak és hazaárulónak nyilvánítják. Maga pedig, Lady MacGregor, védtelenné válik.

– Nincs több mondanivalóm.

– Végtelenül sajnálatos. – Standish gonoszul felkacagott, és közelebb lépett az asszonyhoz. – Megmutassam, hogyan szokás bánni a védtelen nőkkel?

Serena az emeleten úgy verte az öklével az ajtót, hogy még a vér is kiserkent a kezéből. Gwen karjában a kis Malcolm-mel mögötte kuporgott, mindketten sírtak. A gyerekso-bát bevilágította a telihold és a lángoló kunyhók fénye.

Odakint nők jajveszékelték, de Serena csak az anyjára gondolt, aki az angolok karmai közé került. Amikor végre kinyílt az ajtó, visszahőkölt. Egy vörös kabát suhant el előtte, aztán sarkantyúcsörgést hallott. Egyszerre csak meglátta az anyját: ruhátlanul, megkínzottan állt előtte, kibomlott haja az arcába hullott. Fiona térdre omlott a lánya előtt.

– Anya! – Serena letérdelt mellé, és tétován megérintette a vállát. Láttá korábban sírni az anyját, de ilyen elkeseredetten még soha. Bőre hideg volt, ezért Serena lekapott egy takarót a ruhásládáról, és bebugyolálta a reszkető asszonyt.

A dragonyosok elvágattak. Serena egyik kezével anyját, a másikkal testvéreit ölelte. Csak sejtette, mi történhetett, de ez is elegendő volt ahhoz, hogy egy életre meggyűlölje az angolokat, és halálos bosszút esküdjön ellenük.

1

London, 1745

Brigham Langston, Ashburn negyedik earlje előkelő városi házában reggelizett, és közben elmélyülten olvasott egy levelet, amelyet már régóta várt. Szürke szeme szigorúan meredt a papírra, telt ajkát összeszorította. Elvégre nem mindennap kap az ember olyan hírt, amely gyökeresen megváltoztathatja az életét.

– De az ördögbe is, Brigham, meddig hánykódjam kétségek közt? – Colin MacGregor, egy robusztus, rőt skót fiatalember, aki számos frankhoni és itáliai útra elkísérte barátját, nem tudta fékezni a kíváncsiságát.

Brigham, jóllehet megszokta már Colin heves vérmérsékletét, most türelemre intette az ifjút. Barátjának ki kellett várnia, amíg még egyszer és alaposan áttanulmányozza az írást.

– Ugye ő küldte? Átkozott légy, ha nem válaszolsz! A herceg írt? – Colin felpattant, és nyugtalanul járkált fel-alá a szobában. Pusztán azért nem tépte ki Brigham kezéből a papirost, mert az anyja jó modorra tanította. – Nekem is jogom van megtudni, mi áll benne.

Brigham végre felnézett.

– Természetesen. A levelet mindazonáltal nekem címezték – felelte szelíden.

– De csak azért, mert Ashburn grófjához könnyebb volt titkon eljuttatni, mint egy MacGregorhoz. Mi, skótok pártütők hírében állunk. – Colin élénkzöld szeme kihívóan villogott. Amint Brigham teljes lelki nyugalommal újra a levélnek szentelte figyelmét, szitkozódva leült. – Te aztán értesz hozzá, hogyan tedd próbára az ember türelmét.

– Köszönöm. – Brigham a tányérja mellé tette az írást, és kávé-töltött. – Tökéletesen igazad van, barátom. Valóban Károly herceg küldte.

– Na és mit ír?

Brigham hanyag mozdulattal bökött a levélre, s Colin abban a szempillantásban mohón magához ragadta. Mivel franciául írták, és nem volt különösebben járatos ebben a nyelvben, csak ügyyel-bajjal sikerült kihámozni a tartalmát.

Eközben Brigham eltöprengve körbejáratta tekintetét a szobában, amelyet még a nagyanyja rendezett be, akinek lágy, skót hanghordozása mindmáig a fülében csengett. A helyiségben előkelő, kecses bútorok álltak. Nagyanyja kedves meissenai porcelánfigurái azóta is az ablak előtti kerek asztalkán díszeltek. Kis korában nem volt szabad megérintenie őket, és valahányszor elnézte a bűbajos porcelán pásztorlány kedves arcát, hosszú haját, viszkedett az ujja, hogy kézbe vegye és megsimogassa.

A kandalló fölött az erős akaratú Mary MacDonald képmása függött, akiből férjhezmenetele után Lady Ashburn lett. A festő annyi idős korában örökítette meg, amennyi most az unokája volt. A sudár, ifjú hölgy keskeny, finom

arcát hollófekete hajkorona keretezte. Fejtartása azt fejezte ki, hogy meggyőzhető, és megkérhető bármire, de kényszerre és parancsra nem hallgat.

Unokája sok mindent örökölt tőle: szürke szemét, fekete haját, magas homlokát, keskeny arcát és telt ajkát, no meg rendíthetetlen igazságszeretetét.

Brigham a levélben megfogalmazott döntésekre gondolt, és titkon a képmásra emelte poharát. Történeteid alapján, melyeket gyerekkoromban meséltél, most arra buzdítanál, hogy ne tétovázzam. Hisz már akkoriban belém plántáltad a hitet, hogy a Stuartok igaz ügyért harcolnak. Ha élnél, te is nekivágnál Skóciának. Hogyan dönthetnék hát másképpen?

– Elérkezett az idő. – Colin összehajtogatta a papírt. Hangja izgatottságtól remegett. Huszonötödik esztendejében járt, és csak fél évvel volt fiatalabb Brighamnél. Évek óta erre a pillanatra várt.

– Barátom, tanulj meg olvasni a sorok között. – Brigham felállt, és elkezdett járkálni a szobában. – Károly még mindig reménykedik a franciák támogatásában, igaz, mintha kezdené megérteni, hogy Lajos király inkább csak hitegeti. – Elhúzta a függönyt, és komor ábrázattal nézett végig a sivár kerten, amely kikeletkor újra teljes pompájában fog virágozni. De akkorra ő már messze jár.

– Midőn a francia udvarnál jártunk, Lajos fölöttébb érdeklődött ügyünk iránt. Ő se nagyon kedveli az angol trónt bitorló hannoveri bábót – magyarázta Colin.

– Igaz, de ez még nem jelenti azt, hogy megnyílik a kincstára Károly herceg pártfogására. Sokkal józanabbnak ítélem meg Károlynak azt a tervét, hogy egy jól

felszerelt fregattot Skócia partjaihoz küld. De mindehhez időre van szükség.

– Mindenesetre nem várakozhatunk karba tett kézzel. Brigham leengedte a függönyt.

– Te jobban ismered a hangulatot Skóciában. Mekkora támogatásra számíthat a herceg?

– Elegendőre. A klánok fegyvert fognak, és utolsó csepp vérükig harcolnak az igaz királyért – felelte Colin meggyőződéssel. Tudta, hogy barátja nemcsak az életét kockáztatja, de a rangját, házáét és a hírnevét is könnyen elveszítheti. – Szívesen átviszem a levelet Skóciába, hogy elterjeszthessük a hírt a felföldi klánok között. Neked szükségtelen velem tartanod. – Felemelkedett a székéről.

Brigham felvonta a szemöldökét, és elmosolyodott.

– Ilyen hasznavehetetlennek tartasz?

– Ugyan, hagyd már! Egy olyan férfit, mint te, aki egyformán ért a szóhoz és a fegyverforgatáshoz? Egy angol nemest, aki kész csatlakozni a felkelésünkhöz? Senki sem tudhatja nálam jobban, hogy mi mindenre vagy képes. Végtére is nem egyszer megmentetted az életemet Olaszországban és Frankhonban is.

– Ne untass, Colin. – Brigham csettintett az ujjával. – Nem illik hozzád.

Colin elvigyorodott.

– Bámulatos, milyen gyorsan átvedlesz Ashburn grófjává.

– Kedvesem, elvégre az vagyok.

Ahogy a két férfi egymás mellett állt, még jobban feltűnt a különbség közöttük. A karcsú és előkelő Brighamet hanyag elegancia jellemezte, Colin viszont keménykötésű, nyers fickó volt.

– Ami azt illeti, nem a finom gróffal harcoltam vállvetve, amikor Calais közelében megtámadták a fogatunkat. És nem a gróf úr ivott az asztal alá egy MacGregort abban a római lebujsban.

– Biztosíthatlak, hogy ő volt, mivel pontosan emlékszik mindkét esetre.

– Brigham, komolyra fordítva a szót, mint Ashburn grófja megérdemelnéd, hogy Angliában maradj, társas életet élj, és kártyapartikra járj. Úgy szolgálhatnál az ügyünknek, ha egy kicsit kinyitnád a füled.

– De?

– Szeretnék az oldalamon látni, ha harcra kerülne a sor. Tehát velem tartasz?

Brigham a barátjára nézett, majd nagymama arcmása felé biccentve így szólt:

– Ez csak természetes.

Londonban hideg, nyirkos idő volt, amikor három nappal később Ashburn grófja Colin MacGregor társaságában felkerekedett észak felé. A határig Brigham kocsijával akartak eljutni, onnan pedig lóháton kívánták folytatni az útjukat.

Mindazoknak, akik e zord januári napokban nem mozdultak ki Londonból, és érdeklődtek volna a távolléte után, azt az üzenetet hagyta, hogy egy kis szórakozásra indult Skóciába, ahol a barátja családját látogatja meg.

Néhányan persze ismerték utazásának valódi indítékát. Beavatott titkába egy maroknyi hűségese toryt és angol jakobitát, a néhai II. Jakab híveit. Rájuk bízta szolgálatait, valamint Ashburn Manornak, a család székhelyének és londoni lakásának az igazgatását.

Amit feltűnés nélkül magával vihetett, azt elvitte, amit nem, azt abban a tudatban hagyta hátra, hogy csak hónapokkal, esetleg évekkel később veheti birtokba. Nagyanyja képmása továbbra is a kandalló fölött függött, de a kis porcelán pásztorlányt becsomagoltatta.

Sokkal több arany kísérte el útjára, mint amennyi egy baráti család látogatásához szükségeltetett volna – mégpedig egy ládában, melyet a kocsi padlója alá rejtettek el.

Lassabban haladtak, mint tervezték. A síkos, havas utakon a kocsis csak lépésben tudta hajtani a lovakat.

Az idő észak felé egyre zordabbá vált. Brigham kinézett az ablakon, aztán csüggedten visszazuhant az ülésre, csizmás lábát a szemközti ülésre tette, amelyen Colin bóbiskolt, és elmerengett. A csillogó Párizsra gondolt, az elmúlt évben ott töltött gondtalan hónapokra.

XV. Lajos Franciaországa káprázatos volt: csupa előkelőség, csillogás, zene, hajukat rizsporozó, botrányosan kacér, szerelemre áhító, gyönyörű nők. Az ifjú angol lord degeszre tömött erszényének, no meg szellemes bájának köszönhetően megtalálta helyét ebben a társaságban.

Brigham élvezte az édes semmittevéssel eltöltött hónapokat. Egy idő után azonban megcsömörlött, tettekre és nemesebb célokra vágyott. A Langston család mindig kedvelte a politikai ármányokat és a fényes bálakat, s ha titkon is, de három nemzedéken át hűséggel kitartott a Stuartok, Anglia jogszerű királyai mellett.

Amikor a bátor és tetterős Károly Eduárd menekülni kényszerült Franciaországba, Brigham gondolkodás nélkül hűséget esküdött neki. Sokan biztonnal árulónak tartották volna. Az újnemesség meg a nagypolgárság

képviselői, a begyepesedett agyú whigek, akik a Hannoveri-házból származó német trónbitorlót támogatták, örömmel látták volna himbálózni a bitón, ha tudomásukra jutott volna a pártállása.

Brigham a Stuartok mellett tört lándzsát, akiket családja ősidők óta pártfogolt. Ki nem állhatta a potrohos németet, akit a whigek segítettek trónra. Emlékezett nagyanyja történeteire a skót Stuart-hívek vérbe fojtott és kegyetlenül megtorolt 1715-ös felkeléséről.

A Hannoveri-háznak nem sikerült megkedveltetnie magát Skóciában. Északról vagy a Csatornán túlról állandó háborús veszély fenyegetett. Ha Anglia felemelkedésre vágyik, jogszerű királyt kell trónra ültetnie.

Brighamet nem pusztán Károly herceg nyílt tekintete indította arra, hogy melléálljon. A tetteje, becsvágya és talán ifjonti önbizalma is erre buzdította. Szilárdan hitt abban, hogy őt illeti a trón.

Éjszakára betértek egy útszéli vendégfogadóba. Brigham aranya és rangja révén külön szobához és száraz lepedőkhöz jutottak. Miután megvacsoráztak, és felmelegedtek a kandalló ropogó tűzénél, egy darabig kockáztak, közben pedig bőségesen kortyolgatták a sört. Úgy néztek ki, mint két szórakozó, kalandozó aranyifjú.

– Az ördögbe is, Brigham, ma este melléd szegődött a szerencse – jegyezte meg Colin.

– Valóban. – Brigham magához vette a nyereményt, és elmosolyodott. – Ne játsszunk valami mást?

– Ugyan, hadd guruljon a kocka! – Colin is elmosolyodott, és újabb pénzérmeget tolt az asztal közepére. – Nem lehet mindig ekkora malacod. – Amikor megálltak a kockák, felnevetett. – Ha most nem ütöm meg... – De

megint alulmaradt. Értetlenül csóválta a fejét. – Ma verhetetlen vagy, akárcsak tavaly Párizsban, amikor a herceggel játszottál annak a bájos hölgynek a kegyeiért.

Brigham töltött magának a söröskancsóból.

– A hölgy kegyeit kockázás nélkül is elnyertem.

Colin felkacagott, és újabb érméket dobott az asztalra.

– Nem tarthat örökké a szerencséd. De azért azt kívánom, hogy a következő hónapokban ne hagyjon cserben.

Brigham egy pillantással ellenőrizte, hogy zárva van-e a szobájuk ajtaja.

– Károlynak most nagyobb szüksége van a szerencsére, mint nekem.

– Így igaz. Ő a mi emberünk, ugyanis az apjából hiányzott a becsvágy. – Colin a magasba emelte kupáját. – Igyunk a hercegre!

– A jó megjelenés és a rendkívüli beszédképesség még nem minden.

– Hogyan, netán kételkedsz a MacGregorokban?

– Te vagy az egyetlen MacGregor, akit ismerek. – Mielőtt Colin dicshimnusz zenghetett volna a klánjáról, Brigham gyorsan megjegyezte: – Örülsz, hogy viszontlátod a családodat?

– Egy esztendő hosszú idő. Megcsodáltam Rómát és Párizst, de a szívem a Felföldön maradt. – Jókorát húzott a kupából, és közben hazája bíborszínű hangával borított hegyoldalaira és mélykék tavaira gondolt. – Anyám azt írta utolsó levelében, hogy jól megy a soruk. Mindenesetre nem bánom, hogy a saját szememmel is meggyőződhetek róla. Malcolm tízéves múlt, és a hírek szerint igazi vadóc. – Colin büszkén elmosolyodott. – Bár mindnyájan azok vagyunk.

- Mesélted, hogy a húgod angyali teremtés.
- Gwen – sóhajtott fel Colin elérzékenyülve. – A kis Gwen. Igen. Ő valóban földre szállt angyal, kedves, türelmes és takaros.
- Örülök, hogy megismerhetem.
- Még kislány – emelte fel a hangját Colin. – Gondom lesz rá, hogy erről ne feledkezz meg.
- Brigham a sok sörtől kissé kábán hátradőlt.
- Van még egy húgod...
- Igen, Serena. – Colin szórakozottan forgatta ujjai között a kockavető poharat. – Vadmacska. Bizonyoságképpen megmutathatnám a forradásaimat. Serena MacGregor boszorkányos természet, és villámgyors az ökle.
- Csinos?
- Ami azt illeti, takaros menyecske. Anyám írta, hogy a fiúk már tavaly csapták neki a szelet, de Serena egy-két pofonnal lehűtötte őket.
- Talán nem illőképpen közeledtek hozzá.
- Ugyan! Amikor egyszer felbosszantottam, lekapta nagyapa régi kardját a falról, és bekergetett az erdőbe. – Colin szavaiból kiérezhető volt a büszkeség. – Minden részvétem azé a férfié, aki beleszeret.
- Tehát igazi amazon. – Brigham képzeletében erős, vörös képű, kócos tűzpiros hajú lány jelent meg, aki majd kicsattan az egészségtől, és pimasz, mint egy fejő-lány. – Jobban szeretem a szelíd nőket.
- Szelídnek nem mondható éppen, a szíve viszont aranyból van. – Colin is *érezte* a sör hatását, de azért újra megemelte a kupát. – Ugye elmeséltem azt az estét, amikor a dragonyosok lecsaptak Glenroe-ra? – Arca elkomorodott.
- Igen.